

מסכת שבת

פרק יט

א. רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת מגלה. ובספנה, מכסהו על פי עדים. ועוד אמר רבי אליעזר, כורתין עצים לעשות פחמין ולעשות כלי ברזל. כלל אמר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת:

ב. עושין כל צרכי מילה בשבת, מוהליו, ופורעין, ומוצצין, ונותנין עליה אספלגית וכמון. אם לא שחק מערב שבת, לועס בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, ינתן זה בעצמו וזה בעצמו. ואין עושין לה חלוק לכתחלה, אבל כורף עליה סמרטוט. אם לא התקין מערב שבת, כורף על אצבעו ומביא, ואפלו מחצר אחרת:

ג. מרחיצין את הקטן, בין לפני המילה ובין לאחר המילה, ומזלפין עליו ביד, אבל לא בכלי. רבי אלעזר בן עזריה אומר,

מַרְחִיצִין אֶת הַקָּטָן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁחֵל לִהְיוֹת בַּשַּׁבָּת, שְׁנֶאֱמַר
(בראשית לד) וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בִּהְיוֹתָם כְּאָבִים. סָפַק
וְאַנְדְּרוֹגִינוֹס אֵין מַחֲלִלִין עָלָיו אֶת הַשַּׁבָּת, וְרַבֵּי יְהוּדָה מַתִּיר
בְּאַנְדְּרוֹגִינוֹס:

ד. מִי שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי תִינוּקוֹת, אֶחָד לָמוּל אַחֵר הַשַּׁבָּת וְאֶחָד לָמוּל
בַּשַּׁבָּת, וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֶׁל אַחֵר הַשַּׁבָּת בַּשַּׁבָּת, חַיֵּב. אֶחָד לָמוּל
בְּעֶרֶב שַׁבָּת וְאֶחָד לָמוּל בַּשַּׁבָּת, וְשָׁכַח וּמָל אֶת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
בַּשַּׁבָּת, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מַחֲיֵב חֲטָאֵת, וְרַבֵּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר:

ה. קָטָן נִמּוּל לְשִׁמְנָה, לְתִשְׁעָה, וְלַעֲשָׂרָה, וּלְאַחַד עָשָׂר, וְלִשְׁנַיִם
עָשָׂר, לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר. הָא פִּיצַד. כְּדָרְכוֹ, לְשִׁמְנָה. נוֹלַד לְבֵין
הַשְּׁמֻשׁוֹת, נִמּוּל לְתִשְׁעָה. בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת, נִמּוּל
לְעֲשָׂרָה. יוֹם טוֹב לְאַחֵר הַשַּׁבָּת, נִמּוּל לְאַחַד עָשָׂר. שְׁנֵי יָמִים טוֹבִים
שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, נִמּוּל לְשְׁנַיִם עָשָׂר. קָטָן הַחוּלָה, אֵין מוֹהֲלִין אוֹתוֹ
עַד שִׁיבְרִיא:

ו. אִלּוּ הָיוּ צִיצִין הַמַּעֲכָבִין אֶת הַמִּילָה, בְּעָשָׂר הַחוּפָּה אֶת רֹב
הָעֵטָרָה. וְאִינוּ אוֹכֵל בְּתֵרוּמָה. וְאִם הָיָה בְּעַל בְּעָשָׂר, מִתְקַנּוּ מִפְּנֵי
מִרְאִית הָעֵין. מָל וְלֹא פָרַע אֶת הַמִּילָה, כְּאִלּוּ לֹא מָל:

